

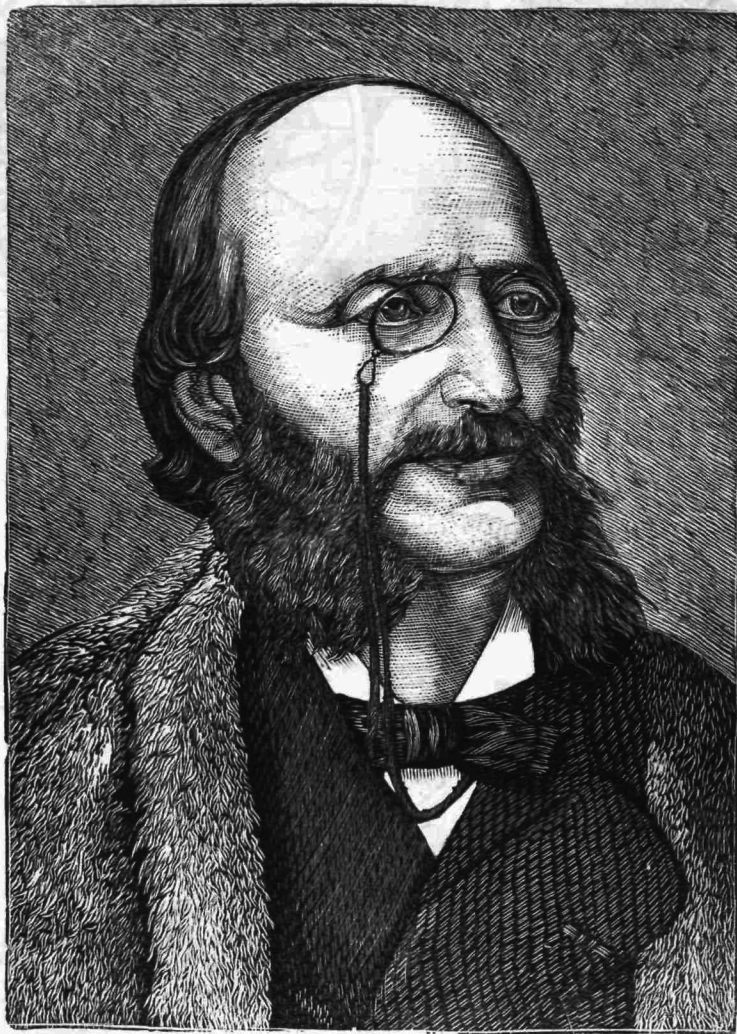
ὑπερέχουσι κατὰ τὸ αἶσθημα, μέχρι δακρύων συγκινοῦντα ὡς ἡ « Δόρα », περιπαθὴς μονόλογος θνήσκοντος συζύγου.

Ὀλίγα μόνον ὑπολείπεται νὰ σημειώσωμεν περὶ τῶν μεταφράσεων. Ταύτας εὗρομεν καὶ πιστὰς καὶ νευρώδεις, ἀλλ' οὐδέποτε δουλικάς καὶ χαλαράς, πάντοτε δὲ ἀφομοιούσας τὰς ἰδέας τοῦ πρωτοτύπου ὥστε νὰ φαίνωνται μάλιστα ὡς πρωτότυποι, τοῦ ὅπερ συμβαίνει ὅταν ὁ μεταφράζων κέκτηται τὸ προτέρημα τοῦ δημιουργεῖν ὡς

ΠΡΟΒΛ. ΠΥΘΙΑ Δ'

Ἐὰν ποτὲ χεὶρ ἀσεβὴς καὶ ἀσπλαγχνός τολμήσῃ
Νὰ κόψῃ δι' ἀνηλεοῦς πελέκεως καὶ φθείρῃ
Δρὺν εἰς τὸ δάσος τὸ πυκνόν, ἐν τῇ ἀγρῇ φύσει,
Καὶ τοὺς μεγάλους κλάδους τῆς ἐν ἐρημίᾳ σπείρῃ,

Καὶ τραύματα εἰς τὸν κορμὸν ὡς μάρτυρας ἀφήσῃ
Τῆς λύσσης τῆς αἰμοχαροῦς εἰς ἔρημον μονήρῃ,
Γαῦρος διὰ τὰ λάφυρα ὅσα συμπαρᾶσσύρει,
Καὶ ἐν θριάμβῳ εἰς πυρὰν τ' ἀμορφα εὐλα στήσῃ.

ΟΦΦΕΜΠΑΧ

ποιητής. Πολλῷ δὲ μᾶλλον συμβαίνει τοῦτο ὅταν κατ' ἐλευθέραν μᾶλλον ἢ κατὰ πιστὴν μετάφρασιν μεταφέρεται τι ἐκ τῆς ἐλληνικῆς:

Τοῦ τελευταίου τούτου εἵδους ἔστω παράδειγμα τὸ ἐξῆς ὑπὸ τῆς Κυρίας Ἑδμονδς « Κατὰ Πίνδαρον » ποιηθέν καὶ οὕτω ἐπιγραφόμενον, ἔχον δὲ καθ' ἡμετέραν μετάφρασιν ὡς ἔπεται:

Ὅταν οἱ ἀνεμοὶ ψυχροὶ πνεύσωσι τοῦ χειμῶνος,
Καὶ μολυβδόχρους οὐρανὸς τὰ πάντα συσκιάσῃ,
Ὡ! τότε τὴν καταγωγὴν τὴν εὐγενῆ προτάσσει,
Τὸ εὖλον τὸ καιόμενον τοῦ εὐγενοῦς δρυμῶνος,
Καὶ λάμπει ὑπερήφανον ὡς ἔθαλλεν εἰς δάση.
Ὡς στήλῃ δὲ τῆς ὀροφῆς ἡ δρυς ζῇ ὡς ὁ χρόνος,
Τὸν χώρον ἐρημώσασα τὸν πρῶτον φεῦ! ἀπόνως.

Ο. Ι. ΙΑΣΟΝΙΔΗΣ